

רונלד דה־קרוואליו : ברזיל

בשעה זו של שמש צח

דקלים דמומים

אבנים בוהקות

חזיונים

הבהובים

נצנוצים

אני שומע את שירה העצום של ברזיל

אני שומע את סוסי־איגואסו שועטים־רועמים על הסלעים הערומים, דוהרים באוויר הלח, בוטשים, כברגלי־מים, באוויר המקציף, המוריק;

אני שומע את ניגונף החוגג, ניגונף החוגג הברברי, אמאזון, את ניגון שטפך הנרפה, הכבד כשמן, הגואה וגואה, לוחך טין גדות, מכוסס שרשים, מושך וגורר איים, נוגח את האוקינוס נטול־החיים כמו פר משתולל, מדוקר מוטות, חצים, ענפים ועלים;

אני שומע את האדמה מתפצצת ברוח החמה מצפון־מזרח, האדמה המתנשמת תחת רגל־ארד יחפה של בן־הפקר, האדמה ההזיה לאבק ונצנפת בעננות שותקות ברחובות ז'ואסירו ויורדת כדוק על מישורי־החרבה של קראטו;

אני שומע צפצוף יערות־עד — סלסולים, חילולים, ריטוטים, שריקות, זמומים, ניקורי־מקורים, צלילים עמוקים הומים כתיל ממותח, תופים פועמים בצלול, גרונות ניחרים, כנפיים נחבטות־מרפרפות, צרצורים, ליחושים, קריאות, קריאות חלומיות, ממושכות — יערות־עד מתחת לשמיים!

אני שומע את הנהרות צוחקים, מטפחים על אטמי שיבוטי־זהב גרגרנים, מחרידים את התוליהים המזוקנים בחוריהם ומחבואיהם הרועפים, תחת אבנים משוקעות;

אני שומע את אבני־הרחיים טוחנות קני־סופר, את גרגור העסיס המתוק השוטף לגתות, את רינת הדליים בין עצי־הגומי;

וקרדומים מבקיעי נתיבות,

ומסורים מנסרי אילנות,

ולהקות־כלבי־ציד, הקרויים „פולח־רוח“, „שוברי־פלד“, „חזיונים“ ו„כרישים“, העטים על ברדלסים אדומים ויגוארים,

ושיחיים המעלווים ברוח,
וחזיריייער הפוערים לזעם על תנינים נמים ברפש החמים של מפרצי־יאור...

אני שומע את ברזיל כולה שרה, מפזמת, צועקת, צורחת!

ערסלים מתנדנדים,

צופרים נותנים קולם,

בתי־חרושת טוחנים, כותשים, נושפים, מצווחים, מילילים ונוחרים,

אצטוונות מתפוצצות,

מנופים משתלשלים,

אופנים טובבים,

פסים מרעידים,

שאון מדרונות ורמות, זוגי בקר, צהלות סוסים, שירי בוקרים, געיות,

דנדוני פעמונים, נפצי זיקוקים, אור־פראטו, באיא, קונגוניאס, סאבארה,

המולת בורסות מצווחות ספרות כתופים,

שאון רחובות מורתחים בצל גורדי־שחקים,

קולות כל הגזעים שמטילה רוח הנמלים אל יערה־בראשית!

בשעה הזאת של שמש צח שומע אני את ברזיל.

כל שיחותיך, מולדת שזופה, מתעופפות באוויר...

שיח נוטעים בין שתילי קפה,

שיח כורים במכרות זהב,

שיח פועלים בכורי פלדה,

שיח צייד־יהלומים, מרעיש־בנפה־וכברה,

שיח קולונלים על גזוטרות נאות־כפר.

אך על הכל אני שומע, בשעה זו של שמש צח

דקלים דמומים

אבנים בוהקות

חזיזים

הבהובים

נצנוצים

את שיר עריסותיך, שיר כל עריסותיך, שבהן ישן, פיו זב־חלב, שחרחר ובוטח,

איש המחרא!